

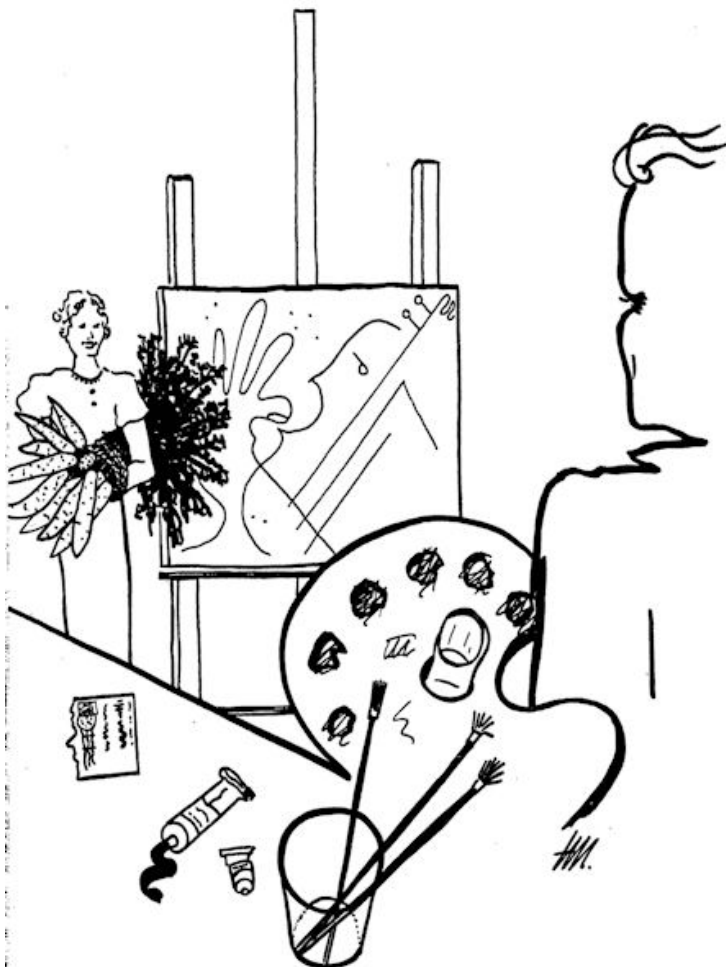
Boerenkool

door nono molenaar-kuyper
tekeningen van h. molenaar

Een vriendin uit Toulon, die in dezelfde netelige omstandigheden als Erna en Erich leefde, had de volgende wenk geschreven:

„.....Dan hebben we nog iets nieuws uitgevonden, dat jullie ook van nut kan zijn. Ten eerste eten we dikwijls soep van brandnetels, maar aangezien jullie daar in je stad de brandnetels niet maar zo bij kilo's plukken kunnen, als wij hier, zal ik daarover maar niet nader in details treden. Iets anders is 't met wortelloof. Als je wortelen koopt, laat het loof er dan niet afhaken, want als je het goed schoonmaakt, fijn hakt, kun je het koken en is 't net boerenkool!.....”

„Worteltjes of boerenkool?” vroeg ze stralend.

„Fijn,” zei Erna, „dat is voordelig. Ik ben dol op boerenkool.”

„Ik ook,” sprak Erich, „zelfs zonder worst!” Dus toog Erna naar haar marktje en stond na enig heen en weer geloof en vergelijken, voor de kraam waarin de goedkoopste worteltjes lagen aangeboden. Ze zocht een fikse bos uit.

„Zal ik ze even afsnijden!” bood gedienschtig de koopman aan. Maar Erna klemde ze met loof en al onder haar arm en wimpelde af: „Non, merci.” En dan, in haar fraaie schoolfrans: „Pour les lapins.”

De koopman grijnsde.

„Wat wil je eten?” vroeg ze stralend aan Erich, „worteltjes of boerenkool?”

„Geef de kool maar,” vond Erich, „morgen komt Fritz met z'n meisje eten, dan doen worteltjes het beter.”

Erna begaf zich enthousiast in de wortelloof-boerenkool. Ze sneed al het groen netjes fijn of het peterselie was, ze waste het uitgebreid. Dan zette ze het op, met een beetje zout, en met niet te veel water.

Na een kwartier proefde ze. Het was bitter als gal. Maar Erich zei:

„Dat betekent dat het nog niet gaar is.”

Na een half uur proefde ze weer. Er was niet veel veranderd. Na drie kwartier proefde ze niet meer, maar draaide de gaskraan uit en goot de nog niet verdampte waterdruppels af. Vervolgens stoomde ze de „boerenkool” nog 'n beetje op met 'n klontje boter en een beetje nootmuskaat. En zette de groente met de aardappels op tafel. Met een beetje onechte opgewektheid zei ze tegen Erich: „Zie zo, jongen, kom je eten?”

Erich, met een gezonde honger, laadde enthousiast z'n bord vol. Erna nam véél aardappelen — en ook een klein beetje wortelloof!

Erich nam een noemenswaardige hap, en daarbij beschouwde Erna met volle aandacht zijn gezicht. Ze zag de uitdrukking veranderen, van opgewektheid, tot verbazing, tot diepe afkeer. Zelf slikte ze een aardappel. Er volgden een paar zéér stille seconden. Dan zei Erich: „Dat smaakt naar... ja, laat ik 's bedenken... naar... enfin, niét naar boerenkool.”

Het was een voorzichtige uitspraak. Erna nam ook een heel erg klein hapje. Ze proefde opletend.

„Ik stel me zo ongeveer de smaak van beschimmelde thee zonder suiker en melk

voor!" zei ze, me een dappere poging tot geestigheid.

Ze schoven toen zwijgend de schaal met loof weg en gedurende de verdere maaltijd broeide Erna op een brief aan de Toulonse vriendin, die ze 's avonds nog schreef.

Maar de volgende dag, toen ze aan de maaltijd voor hun gasten bezig was, zag ze ineens weer de boerenkool staan. En toen kreeg ze een van die geniale invallen, waar jeugdige huisvrouwen soms geheel onverwacht aan lijden. Ze wreef met een vork het loof fijn, ze wreef er 'n paar aardappelen door, ze sneed een beetje peterselie, ze hakte een uitje, ze strooide diverse kruiden, ze draaide er balletjes van en bakte ze in boter. Het werden prachtige croquetten met een verwonderlijk lekker smaakje. Erich was doodverbaasd toen ze op tafel kwamen, en toen ze genuttigd waren en Fritz en z'n meisje vol lof waren, toen zei ze:

„Raden jullie maar eens wat daar in zat.“

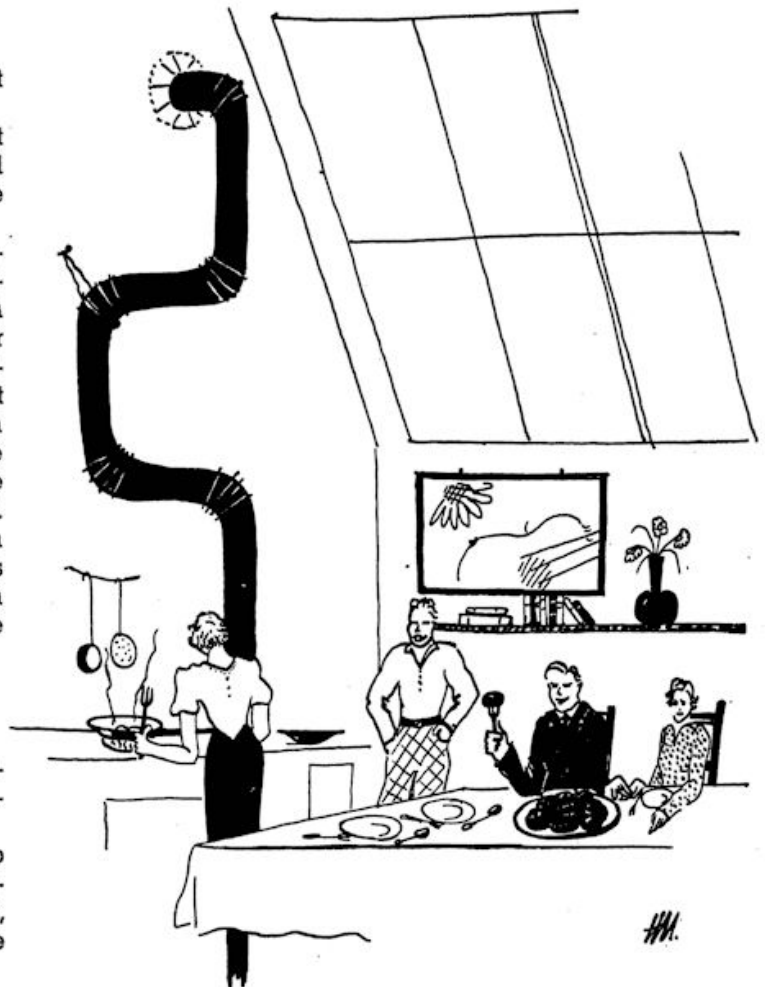
„Gehakt," schatte 't meisje fantasieloos.

„Garnalen," zei Fritz op goed geluk af.

„Boerenkool," onthulde Erna, maar de anderen snaptten niet waarom Erich toch zo bulderde....

— De vriendin uit Toulon antwoordde op Erna's ontzette brief: als je een béetje wortelloof door een heleboel aardappelen doet, dan smaakt het niet, maar dan heb je de illusie dat je boerenkool eet!"

Paris, 1934.

Het werden prachtige croquetten....

Filmpje

Ach, die zelfstandigheid.

„Ik geloof toch, dat ik niet wil trouwen," zei mijn nichtje gisteren tegen mij.

„Waarom niet?" vroeg ik een beetje onverschillig, want ik dacht aan haar zoveelste bevestiging.

„Och, ik vind, dat een vrouw een beroep moet kiezen. Ze kan evenveel presteren als de man en misschien meer. En als je trouwt...."

„Nou, wat dan?"

„Dan ben je je zelfstandigheid kwijt en...."

„Dan moet je niet trouwen," zei ik. Want als 't waar is, dat je dan je zelfstandigheid kwijt bent, ben je niets meer, volkomen onbruikbaar.

Maar je zegt onzin. Als je trouwt, blijf je, die je bent, maar je komt elke dag in de gelegenheid, om een offer te brengen en dat is heel goed voor je. Maar dat heeft niets te maken met je zelfstandigheid. Maak je zelf toch niets wijs. Of wou je me nou werkelijk laten geloven, dat je zo zelfstandig zult zijn op een kantoor of in een ziekenhuis?"

„Maar de crisis...."

„Ja, de crisis, dat is het juist. Echte vrouwen hebben we broodnodig, of ze trouwen of niet, maar die schep-

sels, die op een gegeven ogenblik gaan jammeren over hun „zelfstandigheid", kunnen we missen. Ik heb grote eerbied voor een vrouw, die in haar betrekking flink aanpakt en iets tot stand brengt, maar die zit dan ook niet te zwammen, daar heeft ze geen tijd voor."

„Dank u wel," zei mijn nichtje beledigd.

„Kind," zei ik, „ik weet niet, of je ooit zult trouwen. Op 't ogenblik vind ik je voor 't huwelijk allerminst geschikt. Maar als je ooit trouwt, nou, dan vind ik, dat je meteen 't allermooiste beroep gekozen hebt, wat er maar is. En verder is al je gedaas over zelfstandigheid minder dan niets. Als je een goede huisvrouw wordt en een goede moeder, dan zul je eens zien, hoe zelfstandig je meteen bent. Dat zul je dan wel moeten zijn, want anders breng je er niets van terecht."

O, ik weet het wel: er zijn meisjes, die zo'n beetje neerzien op een vrouw, die alleen maar huisvrouw en moeder is. Stel je voor: alleen maar!

Neen, maar een vrouw met een betrekking, dat is heel wat anders. Zo'n huisvrouw, zo'n moeder, dat is maar een bekrompen iemand. Wees wijzer. Ik ken huisvrouwen en moeders met een ruim hart en met een gezond oordeel, vrouwen, die ongelooflijk veel werk verzetten ook. En daar heb ik eerbied voor."